

Beste Istahil,

Wat leuk dat ik jou ga leren kennen via briefcorrespondentie. Je klinkt als een inspirerend persoon. Ik ben erg benieuwd naar jouw werk over trainingen in veerkracht en hoe je omgaat met een crisis. Hoe ziet een dag van de week voor jou eruit? Verder ben ik ook erg benieuwd naar hoe geloof in jouw leven een rol speelt. Hoe was bijvoorbeeld de Ramadan voor jou dit jaar? Ik hoop dat je je gezuiverd voelt en een gezegend Ramadan hebt kunnen ondernemen, ondanks de coronarestricties. We leven in een aparte tijd hè, maar ergens vind ik het ook fijn dat de tijd even stil staat. Alles staat stil. De wereld staat stil. De wereld kan even op adem komen. Even alles de ruimte kunnen geven en in het meest essentiële weer de juiste energie in stoppen. Hierdoor worden de pure contacten nog hechter in deze tijd, en daar ben ik erg dankbaar voor.

Ik zal even mijzelf voorstellen. Ik ben Luna, 22 jaar en ik studeer Psychologie aan de UvA. Ik heb een foto van mij bijgevoegd als impressie. Naast mijn studie houd ik mij op dit moment veel bezig met pianospelen, klussen, interieur styling en heel lekker eten met mijn geliefden. Mijn favoriete maaltijd is roti kip. Oorspronkelijk kom ik uit een klein dorpje, genaamd Lunteren. Hier ben ik opgegroeid in de Molukse wijk met veel liefdevolle mensen om mij heen. Tegenwoordig woon ik in een studentenwoning in Amsterdam-Noord met erg diverse huisgenoten. Ik ben erg gelukkig in deze flat; mijn Ethiopische partner woont ook in de flat namelijk. Hij heeft dit jaar ook de Ramadan mogen vieren, en elk jaar betreft hij mij er iets meer bij, waar ik erg van geniet. Dit jaar ben ik ook veel hechter geworden met mijn partner, mijn huisgenoten en familie (de pure contacten). Ik waardeer steeds meer hoe fijn ik het heb. Door de pandemie ben ik de non-essentiële dingen los gaan laten, en mijn energie gaan stoppen in wat er echt aan toe doet. Ik ben dus veel meer in balans en begin steeds meer mijn inner-rust te vinden, waar ik al mijn hele leven naar op zoek was. Ik zorg veel beter voor mijn lichaam, maar ook voor mijn geest, wat jonge mensen snel vergeten doordat we zo snel leven.

Nu kunnen jonge mensen even niet meer snel leven. Ze richten zich meer op hun familie en naasten. Een mooie ontwikkeling, wat zich hopelijk ook voortzet na de coronapandemie. Hoe kijk jij tegen deze pandemie? Ik ben daar erg benieuwd naar! Het is een rare tijd, maar ik hoop dat deze crisis je ook wat moois kan geven. Ik hoor het nog wel. Ik kijk erg uit naar onze brief-correspondentie!

Lieve groetjes,

Luna